

ligende Circularer om Rættens Tilstand; naar det ikke svækker Agtelsen og Tilliden for den, der gjør sig skyldig deri, saa bryder jeg mig som sagt ikke om Agtelse og Tillid, thi saa hvile disse Følelser paa Medlidenhed og andre Følelser og ikke paa Bedkommendes Pligtopfyldelse eller Forstand paa at vide, hvad der er Pligt, eller Kraft til at opfylde denne Pligt. Jeg skal forklare et Ord, som jeg troer, at allerede Rigsdagstidenden vil forklare, og jeg forklarer det ikke alene, fordi det ærede Medlem fremhævede det, men ogsaa fordi Andre have omtalt for mig, at jeg har brugt det. Det var Udtrykket „skamløst“, men hvorledes har jeg brugt det? Det maa den ærede Jurist have hørt. Først maa jeg dog bebrejde ham, at han har sagt os, hvorledes Dommen vilde falde ud; thi det kan en Justitsminister ikke altid vide, det vide kun Domstolene. Jeg har da sagt, at det vilde være skamløst, hvis Kammerherre Bretton søgte at faae sin Pension ved Dom, uden tillige at søge paa enhver mulig Maade at lade fremtræde i det skarpeste og klareste Lys sin hele Fremgangsmaade i den omhandlede Sag, saa at det tydeligt fremtraadte, at det ikke blot var paa Grund af sin formelle Ret, at han søgte Pension, men ligesaa meget, fordi det var ham om at gjøre at vinde sine Medborgeres Agtelse tilbage; og gjør han ikke det, saa siger jeg, at saa har han spiet et Bidrag endnu til det Lys, der maaskee endnu kunde staae svagt for Nogle, og efter hvad der er oplyst af Commissionen og gjentaget af Statsrevisionen, vil han da have givet Deviis for, at selv om Tiden er udløbet til at sætte ham under Justitiens Tiltale, saa maae enhver Regjering og Thinget — som jeg haaber med overveiende Fleertal — beslutte Pensionens Nægtelse; netop fordi Thinget ikke bryder sig om det Juridiske, nemlig om Sagen tabes, maa det tvinge Ministeriet til at gaae til Domstolene for at faae undersøgt, om den Mand, som den har affædiget paa samme Maade som en hæderlig Embedsmand, ogsaa har været en saadan, at Agtelsen og Tilliden til ham ikke er bleven svækket ved den Fremfærd, han har vist i sine Handlinger. Altsaa, ligeoverfor den skarpe Dom, som den ellers milde Dommer, der sidder foran mig, har ud-

talt, siger jeg, at det ikke er af Varme i denne Sag eller for paa nogen Maade at gaae den Bedkommende for nær, at jeg er optraadt paa den Maade, som steet er, men fordi jeg paa staaer og vedblivende paastaaer, at hvis denne Embedsmand, uden at Thinget udtaler Noget om den hele Sag, faaer sin Afsted efter Pensionslovens § 1, saa vide vi aldrig, efterat en Embedsmand er bleven pensioneret, hvorledes hans Embedsførelse har været; thi den Mand, som havde vovet sit Liv i Statens Tjeneste, skulde neppe kunne faae en bedre Afsted eller bedre Pension, end Kammerherre Bretton har faaet. Derfor beder jeg det ærede Thing, hvor det specifikt Juridiske er mindre repræsenteret, at udtale sin moralske Dom over Sagen, saaledes som vi have foreslaaet, og derigjennem vise, at det vil, at denne Sag grundigt skal undersøges.

H. Jensen: Som Medlem af Udvalgets Fleertal har jeg forlangt Ordet for at udtale, hvorledes min Stilling til nærværende Sag er. Jeg har sluttet mig til Fleertallets Forslag, fordi jeg anseer det for ganske umuligt at faae den Pension, der nu engang er tilstaaet Kammerherre Bretton, forandret. Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa hele den vidtløftige Sag angaaende Kammerherre Brettons Forhold; men det har for mig været afgjørende, at jeg, efter hvad der er blevet oplyst, føler mig fuldkomment overbevist om, at Domstolene i Tilfælde af Søgemaal vilde give ham Medhold i, at der tilkommer han den Pension, som nu er tilstaaet ham. Forsaavidt jeg har opfattet Forhandlingerne i Udvalget, har der ogsaa været en saadan Enighed om dette Punkt, at vistnok ikke Een har næret alvorlig Tvivl, om et Søgemaal vilde kunne forandre den Pension, der er tilstaaet Bretton, og vi have endnu idag hørt det ved de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Mindretallet (Abler), thi han har klart nok udtalt, at han ikke nærede nogen særdeles stor Forventning i saa Henseende. Hertil kommer imidlertid for mig endnu en afgjørende Omstændighed, idet jeg nemlig anseer det, at Rigsdagen tager en Beslutning, som Domstolene skulde kunne underkjennde, for at være saa uheldigt, at man vel skal vogte sig